

Sygn. akt VI K 601/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Buda-Chmielewska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Agata Juzwiszyn

Prokurator Prokuratury Rejonowej: ---

Po rozpoznaniu dnia 25.02.2016r. sprawy karnej

K. C. s. J. i W. z d. M. , ur. (...) w O. , zam. ul. (...), I. , nr PESEL: (...)

Oskarżonego o to, że:

W dniu 10 lipca 2015r. w I. na ul. (...) na drodze publicznej będącej drogą powiatową nr (...) kierował samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), nie stosując się do dyspozycji Starosty (...) nr WK. (...). (...).2015 z dnia 12 maja 2015r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B

tj. o czyn z art. 180 a kk

orzeka

1. Na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko K. C. o czyn z art. 180 a kk popełniony w sposób wyżej opisany- na okres 1 (jednego) roku tytułem próby
2. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1.000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej
3. Zasadza od oskarżonego opłatę sądową w wysokości 60,00 (sześćdziesięciu) złotych oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 70 złotych.

VI K 601/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2015 roku funkcjonariusze KPP I. w osobach J. B. i B. G. zatrzymali w I. na drodze publicznej (droga powiatowa nr (...)) na ul. (...) w okolicach numeru 75-80 do kontroli drogowej kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...) K. C..

Jak ustalono wobec K. C. wydana została przez Starostę (...) w dniu 12 maja 2015 roku decyzja (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B. Tym samym nie był on uprawniony do kierowania pojazdami.

W dniu 21 września 2015 roku Starosta (...) wydał decyzję nr WK. (...). (...).2015 o przywróceniu K. C. uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kat. B.

Oskarżony nie był wcześniej karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego K. C. k. 19-20, 35-36,
- zeznań świadka J. B. k. 23-23v
- pism Starosty (...) k. 6, 30
- decyzji z dnia 12 maja 2015 roku Starosty (...) o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B k. 7
- decyzji z dnia 21 września 2015 roku Starosty (...) o przywróceniu oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kat. B. k. 31
- danych o niekaralności
- danych o oskarżonym k. 21.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego K. C. (k. k. 19-20, 35-36), który będąc dwukrotnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyraził skruchę, wyjaśniając, że źle zrobił prowadząc pojazd pomimo cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Wyjaśnił też, że więcej tego nie zrobi. Wyjaśnienia oskarżonego tej treści były jasne, szczere i konsekwentne, a ponadto w pełni korelują one z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka J. B. (k. 23-23v), który potwierdził, że oskarżony w dniu 10 lipca 2015 roku prowadził ul. (...) w I. pojazd pomimo cofnięcia przez Starostę (...) uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Zeznania tego świadka były jasne, logiczne i zbieżne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w związku z czym Sąd obdarzył je walorem wiarygodności.

Fakt cofnięcia oskarżonemu przez Starostę (...) tych uprawnień został udokumentowany decyzją Starosty (...) z dnia 12 maja 2015 roku decyzja (...) (k. 7). Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły pozostałe zebrane w sprawie dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne.

Oskarżony C. przyznał, że miał świadomość cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Przepięstwa tego dokonał więc umyślnie. Na posiedzeniu Sądu w przedmiocie rozpoznania wniosku Prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 kpk (k. 49) oskarżony złożył oświadczenie, że nie podtrzymuje wniosku w trybie art. 335 kpk albowiem nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż działał w stanie wyższej konieczności. Nie złożył jednakże wniosku o ponowne przesłuchanie go w charakterze oskarżonego, ani też żadnych innych wniosków dowodowych, tymczasem zgodnie z nowelizacją przepisów Kodeksu postępowania karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku, inicjatywa dowodowa przysługuje stronom, sąd zaś ma możliwość przeprowadzenia dowodu z urzędu jedynie w wyjątkowych przypadkach (nowy art. 167 k.p.k.), który to przypadek nie miał miejsca na gruncie przedmiotowej sprawy. Przedmiotowe twierdzenie oskarżonego jakoby działał w stanie wyższej konieczności zostało więc przez Sąd uznane za niewiarygodne jako nie znajdujące oparcia w świetle zebranych w sprawie dowodów. Ze złożonych w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadka J. B. jasno wynika, że oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się. Zarówno bezpośrednio po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji, jak i następnie będąc przesłuchiwany w trakcie postępowania nie podawał, że prowadzenie przez niego wówczas pojazdu spowodowane było jakimiś szczególnymi okolicznościami. Podkreślić też należy, że oskarżonemu doręczony został wniosek Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania, został on również zawiadomiony o terminie rozprawy i możliwości sprzeciwienia się wnioskowi. Nie stawiał się na termin posiedzenia, ani też pisemnie nie sprzeciwił się wnioskowi. Sąd uznał więc, że w świetle wszystkich wiarygodnych zgromadzonych w sprawie dowodów stan faktyczny w sprawie jest bezsporny i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości.

W świetle powyższego na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd uznał, że wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polega na tym, że w dniu 10 lipca 2015 w I. na ul. (...) na drodze publicznej będącej drogą powiatową nr (...) kierował samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Starosty (...)

nr (...)/15 z dnia 12 maja 2015 roku decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, tj. dopuścił się czynu z art. 180 a kk.

Celem dodania do Kodeksu karnego art. 180a jest wyeliminowanie z ruchu osób, którym zostały cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, a pomimo cofnięcia uprawnień prowadzą dalej pojazdy mechaniczne. Należy podkreślić, że sprawcą tego przestępstwa może być wyłącznie osoba, posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, a której te uprawnienia zostały cofnięte przez uprawniony organ administracji publicznej, co też miało miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy. Należy wskazać, że przestępstwo z art. 180a k.k. tj. prowadzenie pojazdu mechanicznego bez uprawnień można popełnić jedynie z winy umyślnej. Oznacza to, że sprawca przestępstwa musi mieć świadomość, że została wydana wobec niego decyzja o cofnięciu uprawnień. Z wyjaśnień oskarżonego jasno wynika, że taka świadomość miał.

Zdaniem Sądu spełnione są wszystkie przesłanki zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania wymagane treścią art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności do 5 lat (art.66 § 2 kk).

Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Podkreślić należy, że oskarżony jest osobą wcześniej niekaraną sądownie i niespełna dwa miesiące po dokonaniu czynu odzyskał decyzją Starosty uprawnienia do prowadzenia pojazdów kat. B , co uzasadnia twierdzenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd ustalił roczny okres próby uznając, iż będzie on wystarczający dla stwierdzenia poprawności decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu możliwości finansowe oskarżonego (zarobki miesięczne w wysokości 2000 złotych netto) pozwalają na poniesienie tej kwoty bez nadmiernego uszczerbku dla jego i jego rodziny utrzymania. Należy wskazać, iż uiszczenie wskazanej kwoty będzie stanowiło dla oskarżonego jedyną aczkolwiek realną dolegliwość. Orzeczenie tego świadczenia miało na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest zgodne z brzmieniem art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk. Oskarżony posiada stałe źródło dochodów, stąd Sąd nie znalazł powodów, by zwalniać go od opłaty przewidzianej w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152 z późn.zm.) oraz od obowiązku zwrotu wydatków.